

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2023, č. j. 56 Az 17/2023 - 37,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasnou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým krajský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j. OAM-420/ZA-ZA11-D07-2023. Žalovaný tímto rozhodnutím rozhodl o nepřipustnosti žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku. Svůj návrh však neodůvodnil, proto ho Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 12. 2023, č. j. 3 Azs 264/2023 - 17, vyzval, aby návrh doplnil o důvody, pro které o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žádá.

[3] Stěžovatel tak učinil podáním ze dne 22. 1. 2024. V něm nejprve poukázal na § 73 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého lze ve spojení s § 107 téhož zákona kasační stížnosti přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Naplnění těchto podmínek stěžovatel odůvodnil tvrzením, že mu v případě nepřiznání odkladného účinku hrozí vycestování mimo území

České republiky, avšak doposud nebylo postaveno najisto, že mu v takovém případě nehrozí azylově relevantní nebezpečí – ohrožení na životě a zdraví.

[4] Podle názoru žalovaného, který uvedl ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku, nepředstavují účinky napadeného rozhodnutí pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jiným osobám. Stěžovatel totiž označil za hrozící újmu vycestování mimo území České republiky, přičemž by měl vycestovat do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. do Spolkové republiky Německo. V této souvislosti odkázal na rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 - 38, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval přesuny žadatelů o mezinárodní ochranu do příslušných členských států Evropské unie v souladu s nařízením Dublin III. Má tak za to, že stěžovateli nemůže vycestováním z České republiky vzniknout újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Dále upozorňuje, že je to právě cizinec, který má osvědčit riziko vzniku újmy.

[5] Z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že první podmínkou pro přiznání odkladného účinku je existence nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Druhou podmínkou pak je, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Obě tyto podmínky přitom musí být splněny současně, neboť institut odkladného účinku má mimořádnou povahu. Základním pravidlem totiž je, že kasační stížnost odkladný účinek nemá (srov. § 107 s. ř. s.) a že přiznání odkladného účinku je vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy vyjádřené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Odložit účinky kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu lze proto pouze výjimečně, pokud újma, která stěžovateli hrozí, je reálná, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž významná, a jejíž vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58).

[6] Řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je stejně jako řízení o kasační stížnosti ovládáno zásadou dispoziční. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není jeho úkolem a nemá ani oprávnění dohledávat či domýšlet za účastníka konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho návrhu na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel proto musí v první řadě dostatečně podrobně uvést, v čem nepoměrně větší újma, která právě jemu hrozí, spočívá, jaký je její rozsah, z jakých konkrétních okolností vyvozuje, že tato hrozba je reálná a nikoli hypotetická. Na podporu svých tvrzení pak musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32).

[7] V posuzované věci stěžovatel jako důvod pro přiznání odkladného účinku pouze velmi obecně uvedl, že doposud nebylo postaveno najisto, že mu v zemi původu nehrozí azylově relevantní nebezpečí (ohrožení života a zdraví). Takto formulovaný důvod však k přiznání odkladného účinku nestačí. Jak soud uvedl výše, odkladný účinek kasační stížnosti zákon konstruuje jako mimořádný institut, který je namísto aplikovat pouze výjimečně, pokud stěžovatel prokáže, že mu mimo jiné hrozí nepoměrně větší újma,

pokračování

než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. V nyní projednávané věci přitom stěžovatel konkrétní hrozbu vzniku újmy netvrdil; nebylo tak ani možné vůbec posoudit, zda tato hypotetická újma by byla nepoměrně větší, než jaká by hrozila třetím osobám. Kasační soud tedy dodává, že to není ani správní orgán a ani soud, kdo musí osvědčit hrozící újmu, ale je to právě stěžovatel, kdo je povinen existenci významné a reálné újmy tvrdit a prokázat. Nelze ani pominout tu skutečnost, že členský stát příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Spolková republika Německo, a tudíž v současné době stěžovateli ani nehrozí riziko vycestování do země jeho původu.

[8] Jelikož stěžovatel nejenže neprokázal, ale ani neuvedl, v čem spatřuje existenci nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a neuvedl ani, v čem spatřuje naplnění druhé podmínky - tedy, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, nemohl Nejvyšší správní soud postupovat jinak, než jeho návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítnout.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. února 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu